

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupeného JUDr. Václavem Hodanem, advokátem se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2012, č. j. 31 A 108/2010 - 98,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2012, č. j. 31 A 108/2010 - 98, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž tento soud znovu rozhodl o žalobě stěžovatele poté, kdy Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011 - 79, zrušil jeho první rozhodnutí v této věci, a sice usnesení ze dne 11. 5. 2011, č. j. 31 A 108/2010 - 55, jímž byla žaloba stěžovatele odmítnuta. Nyní napadeným rozsudkem krajského soudu byla žaloba stěžovatele zamítnuta pro nedůvodnost.

[2] Na začátku řešeného sporu stěžovatel písemně požádal Vrchní státní zastupitelství v Praze o poskytnutí informací – zpřístupnění spisového přehledu z dozorového spisu značky 7 VZV 25/2008, vedeného ve stěžovatelově trestní věci, a o sdělení informací o veškerých případech, kdy Vrchní státní zastupitelství v Praze poskytlo informace z tohoto

spisu osobám odlišným od svých zaměstnanců. Vrchní státní zastupitelství v Praze vydalo dne 17. 8. 2010 rozhodnutí, č. j. SIN 4/2010-55, kterým žádost stěžovatele o poskytnutí informací odmítlo podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) odst. 3 a 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Následně vydalo Nejvyšší státní zastupitelství (dále jen „žalovaný“) dne 4. 10. 2010 rozhodnutí, č. j. 1 SIN 102/2010, kterým bylo odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze zamítnuto podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), resp. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[4] Argumentaci krajského soudu, kterou cituje ze str. 7, 9 a 10 napadeného rozsudku, považuje stěžovatel za nepřípadnou a jsoucí v rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Ve vztahu k závěru krajského soudu, že stěžovatelem požadované informace mají charakter interních podkladů a pracovních pomůcek, podpořenou odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1954/11, stěžovatel namítá, že uvedené usnesení Ústavního soudu postihuje případ, v němž bylo požadováno nahlížení do dozorového spisu státního zástupce v režimu trestního řádu (§ 65), proto tímto rozhodnutím nelze relevantně argumentovat.

[5] Stěžovatel má za to, že jeho žádost o informace, v kontextu neexistence aktivního trestního řízení v dané věci, nelze subsumovat pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvodem je především skutečnost, že informace obsažené v dozorovém spisu státního zástupce se bezprostředně váží k postavení obviněného v průběhu trestního řízení, což se projevuje taktéž externě, mimo soustavu státních zastupitelství. Není přitom relevantní, že je způsob vedení tohoto druhu spisu upraven interním pokynem Nejvyššího státního zastupitelství (kancelářským řádem). Stěžovatel zdůrazňuje, že stěžovatelem požadovaný údaj o případech, v nichž došlo k seznámení se spisovým materiálem v trestní věci stěžovatele ze strany osob odlišných od zaměstnanců dozorujícího státního zastupitelství, již z logiky věci není výlučně vnitřním pokynem povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[6] Svojí žádostí o informace stěžovatel směřuje ke kontrole činnosti veřejné moci, resp. ke kontrole činnosti státního zastupitelství, kterou byl v předmětné věci výkon dozoru státního zastupitelství nad zákonností přípravného trestního řízení v konkrétní trestní věci. Je přesvědčen, že dozorový spis, vedený státním zastupitelstvím paralelně s průběhem trestního řízení, má být s to umožnit občanské veřejnosti kontrolu zákonnosti postupu státního zástupce v konkrétní věci za předpokladu, že tato kontrola neohrozí průběh probíhajícího trestního řízení, resp. schopnost orgánů činných v trestním řízení plnit jejich legitimní funkci, tj. činnosti vyjmenované v § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel podotýká, že nemá k dispozici za účelem provedení kontroly činnosti státního zastupitelství jiný právní instrument než tento zákon.

[7] Stran odmítnutí stěžovatelovy žádosti o informace na základě ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stěžovatel namítá, že krajský soud nepředestřel žádnou argumentaci pro to, že by požadované informace měly být takovými údaji, které povinný subjekt získal od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Aplikace této právní normy je nepřípadná, přičemž žalobní námitky týkající se tohoto ustanovení krajský soud řádně nevypořádal. Z tohoto důvodu trpí napadený rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností.

[8] Co se potom týká odmítnutí stěžovatelovy žádosti podle ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, ani v tomto ohledu krajský soud nepředestřel relevantní argumentaci, a proto i v této části je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel pak k aplikaci tohoto ustanovení uvádí následující. Pokud orgány činné v trestním řízení postupovaly zákonným způsobem, pak není na místě – v situaci, kdy bylo trestní řízení v dané věci ukončeno – odpírat s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona přístup k informacím. Nelze akceptovat, že by taktické či jiné, např. organizační či operativní postupy orgánů činných v trestním řízení, mohly být utajovány právě s odkazem na toto ustanovení.

[9] Důsledkem tohoto přístupu je situace, kdy občanská veřejnost nemá možnost se dozvědět, jakých prostředků je orgány činnými v trestním řízení užíváno a jak tyto orgány postupují. Utajování takových informací s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je podle stěžovatele nelegální a nelegitimní, a to obzvláště za situace, kdy nejsou veškeré doklady, vzniklé v přípravném řízení, zakládány do spisového materiálu, který je použit v řízení před soudem, resp. dostupný obviněnému či obžalovanému v režimu trestního řádu; není tak možné bezezbytku posoudit zákonnost postupů uplatněných ze strany orgánů činných v trestním řízení.

[10] Stěžovatel se domnívá, že v demokratickém právním státě není přípustné vyloučit kontrolu exekutivy ze strany soudní moci a občanské veřejnosti; jde o přímý rozpor s ustanovením čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Argumenty krajského soudu ani státních zastupitelství nesvědčí pro aplikaci předmětného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť z nich není patrno, jak by vůbec mohlo poskytnutí požadovaných informací ohrozit legitimní činnost orgánů činných v trestním řízení. V daném případě vůbec nebyla naplněna hypotéza, která by umožňovala uplatnění dispozice právní normy v § 11 odst. 6 tohoto zákona.

[11] Stěžovatel proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Stejně jako krajský soud, i žalovaný má za to, že různé pokyny státního zástupce či zdůvodnění jeho postupu ve formě písemných materiálů jsou interními podklady, které slouží výlučně státnímu zastupitelství k usměrňování postupu ve vyšetřování, či vnitřními pracovními pomůckami orgánů činných v trestním řízení. Z tohoto důvodu je právo stěžovatele seznámit se s těmito doklady na základě zákona o poskytování informací omezeno. Podporou této

argumentaci jsou dle názoru žalovaného usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1954/11, a ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 54/05, stejně jako rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 - 73, z něhož cituje mj. větu „*...pokyny, které státní zástupce udílí policejnímu orgánu v rámci přípravného řízení, náleží do skupiny vnitřních pokynů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím*“. Žalovaný s odkazem na § 12 odst. 2 trestního řádu podotýká, že postavení policejního orgánu mohou mít i jiné orgány než orgány Policie ČR.

[13] Žalovaný má za to, že ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 3 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je napadený rozsudek odůvodněn, přičemž tyto důvody odmítnutí žádosti stěžovatele v dané věci objektivně existují. Žalovaný podotýká, že s ohledem na dikci ustanovení § 11 odst. 6 předmětného zákona není pro existenci důvodu odmítnutí žádosti o informace podstatné, zda trestní řízení probíhá nebo zda je již skončeno. Důvody odmítnutí žádosti se vztahují i na spisy, v nichž trestní řízení ani nebylo zahájeno.

[14] Je přitom nutno vzít v úvahu, že prvořadým úkolem orgánů činných v trestním řízení není informování veřejnosti o postupu při výkonu vlastní působnosti, ale právě výkon této působnosti. Ten slouží k ochraně veřejného zájmu, jak je patrno z § 1 odst. 1 zákona o státním zastupitelství a nemůže být narušován činností vykonávanou v rámci správy státního zastupitelství, do níž se dle § 13e odst. 1 písm. f) zákona o státním zastupitelství řadí (jde-li o Nejvyšší státní zastupitelství) i poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Hranici mezi plněním úkolů vyplývajících z působnosti státního zastupitelství a výkonem jeho správy jednoznačně stanoví § 13a odst. 2 zákona o státním zastupitelství.

[15] Tvrzení žalobce, že má zájem z pozice občanské veřejnosti kontrolovat zákonnost postupu státního zastupitelství tím, že se seznámí s obsahem dozorového spisu, považuje žalovaný za neupřímné a účelové. Rozhodnutí a další písemnosti vydané v trestním řízení, jež jsou relevantní pro posouzení zákonnosti postupu orgánů činných v trestním řízení, obsahuje v úplnosti trestní spis; tím je umožněna kontrola zákonnosti tohoto postupu.

[16] Žalovaný má za to, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, k čemuž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je náležitě odůvodněno, přičemž žalovaný se zabýval i možností požadované informace toliko omezit, namísto odmítnutí žádosti, což v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvedl. Vysvětlil též důvody, pro které se i po úvahách o případném omezení informací rozhodl odvolání stěžovatele zamítnout. Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného, včetně odůvodnění, akceptoval.

[17] Pokud stěžovatel tvrdí, že nebyla předestřena dostatečná argumentace pro to, jak by vůbec mohlo poskytnutí požadovaných informací ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení, žalovaný k tomu uvádí, že poskytnutí informací o interních postupech orgánů činných v trestním řízení, včetně konkrétních detailů těchto postupů, umožňuje nejen aktuálně, ale i v budoucnu, zejména v typově obdobných případech, postup orgánů činných v trestním řízení komplikovat, případně může i zcela zmařit dosažení účelu konkrétního trestního řízení.

[18] Žalovaný proto z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Argumentace Nejvyššího správního soudu

[19] Nejprve se Nejvyšší správní soud, za situace, kdy stěžovatel podal již druhou kasační stížnost v téže věci, zabýval tím, zda se jedná o kasační stížnost přípustnou [srov. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. V tomto ohledu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž bylo na základě dosavadní judikatury shrnuto, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným. Jak rozšířený senát uvedl, „*námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla*“. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. tak omezuje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k těm otázkám, které Nejvyšší správní soud v téže věci již závazně posoudil.

[20] Vzhledem k tomu, že rozhodnutím o první kasační stížnosti stěžovatele bylo první rozhodnutí krajského soudu o stěžovatelově žalobě zrušeno z důvodu nezákonného odepření přístupu k soudu, opakovaná kasační stížnost, v níž je namítáno nesprávné posouzení právní otázky, resp. nepřezkoumatelnost nového rozhodnutí krajského soudu, je v souladu se shora uvedeným přípustná. Namítaná pochybení krajského soudu totiž stěžovatel mohl uplatnit až v kasační stížnosti směřující právě do nového rozhodnutí v téže věci.

[21] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[22] V dané věci krajský soud přisvědčil žalovanému, který potvrdil rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství odmítnout poskytnutí informací požadovaných stěžovatelem, a to z důvodů omezení vyplývajících z ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), odst. 3 a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, když na str. 9 napadeného rozsudku uvedl, že „*důvody (...) jak jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, soud zcela akceptuje a v postupu Nejvyššího státního zastupitelství neshledává žádnou nezákonnost*“. V další části odůvodnění se pak krajský soud podrobněji zabýval toliko prvním z uvedených omezení, tj. možností povinného subjektu neposkytnout informace, pokud se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu (k tomu viz níže).

[23] Nejvyšší správní soud proto předně posuzoval, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, konkrétně spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, jak v kasační stížnosti namítal stěžovatel. K této vadě je ostatně Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 s. ř. s.], mj. i proto, že důvodnost námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zpravidla bez dalšího povede ke zrušení takového rozhodnutí, neboť je nelze věcně přezkoumat. Judikatura Nejvyššího správního soudu stran požadavků na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí je již poměrně rozsáhlá a ustálená, za všechny lze poukázat např. na rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, podle nějž „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval*

za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá".

[24] Co se týká důvodu omezení plynoucího z ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím (cit. *Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*), krajský soud se konkrétní argumentací stěžovatele v žalobě nezabýval, resp. na ni vůbec nereagoval; ve vztahu k této argumentaci pouze ocitoval zákonné znění ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a uvedl, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného zcela akceptuje. Pouhé ztotožnění se s argumentací žalovaného (byť by ji krajský soud případně doslovně vtělil do odůvodnění svého rozsudku) však nelze považovat za dostačující reakci na žalobní námitky stěžovatele ohledně odmítnutí poskytnout mu požadované informace z důvodu uvedeného v ustanovení § 11 odst. 3 předmětného zákona, zvláště za situace, kdy tato odkazovaná argumentace žalovaného uplatněné žalobní námitky pokrývá pouze částečně. Zmínit je nutné též skutečnost, že žalobní námitky mohl – co do uplatněné podrobnosti – stěžovatel rozvést teprve v žalobě, neboť žalovaný až v rozhodnutí o odvolání podrobněji odůvodnil aplikaci předmětného omezení zákona o svobodném přístupu k informacím, když tak fakticky nahradil nepříliš přesvědčivé (a ve svém důsledku nepřezkoumatelné) rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství. Za takové situace nelze napadený rozsudek krajského soudu v této části považovat za přezkoumatelný a tedy vyhovující požadavkům na kýžené standardy odůvodňování soudních rozhodnutí.

[25] Ke stejnému závěru z obdobných důvodů, tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu, musel Nejvyšší správní soud dospět i co do části týkající se odmítnutí poskytnout informace s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím (cit.: *Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena*). Pokud krajský soud toliko akceptoval důvody žalovaného, pro něž na základě tohoto zákonného omezení nebyly stěžovateli požadované informace poskytnuty, aniž by se vyjádřil k žalobním námitkám stěžovatele, jež odkazovaným odůvodněním žalovaného nejsou zcela pokryty, když se jedná o reakci na první podrobné odůvodnění tohoto důvodu omezení přístupu k informacím, je rozsudek krajského soudu i v této části stižen vadou nepřezkoumatelnosti.

[26] I přes shledanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu v uvedených částech se Nejvyšší správní soud meritorně zabýval tou částí rozsudku, v níž se krajský soud snažil vypořádat s problematikou omezení práva na informace z dozorového spisu státního zástupce na základě důvodu vymezeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím (cit.: *Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*); jedná se totiž o část relativně oddělitelnou a není proto důvod nevyjádřit se v této části k právnímu názoru krajského soudu a potažmo žalovaného, který odmítl zpřístupnit stěžovatelem požadované informace z dozorového spisu státní zástupce.

[27] Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku o první kasační stížnosti stěžovatele v této věci, když připustil soudní přezkum rozhodnutí o žádosti požadující poskytnutí informací z dozorového spisu státního zástupce, dozorový spis slouží k dokumentaci dozoru nad trestním stíháním a účasti státního zástupce v prvním stupni trestního řízení, poskytuje přehled o průběhu trestního stíhání od nápadu věci až po její skončení. Kromě rozhodnutí a opatření státního zástupce a dalších písemností dokumentujících výkon jeho dozoru obsahuje dozorový spis též stejnopisy nebo kopie protokolů o výslechu obviněného a nejdůležitějších svědků, klíčových znaleckých posudků, protokolů o hlavním líčení (jsou-li v řízení před soudem vyhotovovány) a soudních rozhodnutí (viz ustanovení § 140 odst. 1 a 2 kancelářského řádu státního zastupitelství, tj. pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce ze dne 25. 10. 2004, č. 7/2004). Je tedy zřejmé, že dozorový spis státního zástupce nesestává pouze z pokynů státního zástupce, nýbrž i z dalších materiálů, relevantních pro trestní řízení v konkrétní věci.

[28] Omezující ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím představuje kombinaci neurčitého právního pojmu (*vnitřní pokyny a personální předpisy*) a správního uvážení (*možnost omezení poskytnutí informace*). Odmítnout žádost o poskytnutí informací z tohoto důvodu je tedy možné za kumulativního naplnění dvou podmínek: 1. požadovaná informace se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům nebo personálním předpisům, a 2. uplatnění důvodu pro omezení přístupu k požadovaným informacím je skutečně nezbytné, tj. existuje legitimní zájem na neposkytnutí informace (viz též Furek, A. Rothanzl, L. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.* Praha : Linde, 2010, s. 262).

[29] Co se týká první podmínky, krajský soud zjevně označil za vnitřní pokyny (slovy „vnitřní pracovní pomůcky“) *písemné materiály a listinné podklady jako jsou různé pokyny státního zástupce či zdůvodnění určitého jeho postupu*. Jakkoli by bylo možné s tímto obecným závěrem souhlasit (viz též úvahy zdejšího soudu v rozsudku o první kasační stížnosti v této věci), nejedná se o argument, jenž by bez dalšího odůvodňoval omezení poskytnutí konkrétních informací požadovaných stěžovatelem. Krajský soud se totiž vůbec nezabýval tím, zda stěžovatelem požadované informace – tj. zpřístupnění spisového přehledu z dozorového spisu značky 7 VZV 25/2008, vedeného ve stěžovatelově trestní věci, a sdělení případů, kdy Vrchní státní zastupitelství v Praze poskytlo informace z tohoto spisu osobám odlišným od svých zaměstnanců - spadají pod ony pokyny státního zástupce, tj. pod vnitřní pokyny ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Ačkoliv přitom krajský soud uvedl, že zcela akceptuje důvody odepření informací, jak je žalovaný rozvedl v napadeném rozhodnutí, v náhledu na tuto otázku se právní názory krajského soudu a žalovaného zřetelně rozcházejí; žalovaný

totiž považuje za „*výlučně interní záležitost státního zastupitelství dle § 11 odst. 1 písm. a)*“ celý dozorový spis státního zástupce (viz s. 3 jeho rozhodnutí), zatímco krajský soud pod předmětné omezující ustanovení výslovně podřadil toliko „pokyny státního zástupce či zdůvodnění určitého jeho postupu“. V tomto ohledu je tedy rovněž napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, a to z důvodu své nesrozumitelnosti. Nadto je nicméně třeba uvést, že charakter požadovaných informací (spisový přehled, informace o osobách vyžadujících údaje ze spisu) nenasvědčuje tomu, že by se mělo jednat o pokyny státního zástupce či zdůvodnění určitého jeho postupu.

[30] Co se týká druhé podmínky, zákon o svobodném přístupu k informacím nezakládá povinnému subjektu povinnost, nýbrž pouze možnost požadovanou informaci odepřít (jedná se o fakultativní zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací). V takovém případě musí být zdůvodněno, proč byl takový postup zvolen, s ohledem na meze uvážení povinného subjektu, jak jsou zakotveny v čl. 4 odst. 4 a čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 As 44/2008 - 116). Ve vztahu k tomuto konkrétnímu důvodu však ze strany krajského soudu, ale ani žalovaného, nebyla poskytnuta relevantní argumentace.

[31] Pokud stěžovatel oponuje argumentaci krajského soudu, který na podporu svých závěrů citoval z usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1954/11, lze mu dát za pravdu v tom, že se zde Ústavní soud primárně zabýval právem nahlížet do spisů podle § 65 trestního řádu a zde uvedené závěry tak nejsou pro případ poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím přiléhavé. Jak ostatně připomněl zdejší soud již v rozsudku o první kasační stížnosti v této věci, nahlížení do trestního spisu podle uvedeného ustanovení trestního řádu splňuje požadavek komplexnosti úpravy, a proto se v této části jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, což znamená, že pro případy nahlížení do spisů se tento zákon nepoužije (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 104, publ. pod č. 2241/2011 Sb. NSS). Poskytování informací z dozorového spisu státního zástupce nelze podřadit pod uvedenou komplexní úpravu nahlížení do spisů, přičemž jak vyplývá z výše uvedeného (ale též již z odůvodnění rozsudku o první kasační stížnosti v této věci), není možné bez dalšího klást rovnítko mezi dozorovým spisem státního zástupce (resp. jeho obsahem) a „informacemi vztahujícími se výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu“, jak to učinil žalovaný, neboť dozorový spis sestává i z jiných materiálů.

[32] Krajský soud se tedy měl, vázán názorem zdejšího soudu, zabývat tím, zda na požadavek poskytnutí informací z dozorového spisu státního zástupce (nikoli nahlížení do tohoto spisu) byla ze strany povinného subjektu uplatněna výše uvedená omezení zákonným způsobem. Bylo přitom nutné rozlišit, o jaké konkrétní informace jde. Tomuto požadavku však krajský soud nedostál, když odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje uspokojivou právní argumentaci, kterou by bylo možné podrobit meritornímu přezkumu. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud ostatními námitkami stěžovatele nezabýval.

V. Shrnutí a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud konstatuje, že došlo k naplnění kasačního důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je

krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu